

ה"ט 55772/05/20 - מארון זהר נגד לואי זהר

בית משפט השלום בנצרת

ה"ט 55772-05-20 זהר נ' זהר

בפני כב' השופט הבכיר, יוסף סוהיל

המבקש מארון זהר

נגד

המשיב

לואי זהר

באמצעות בא כוחו, עו"ד בשיר מני

פסק דין

ענייננו בבקשה למתן צו מניעת הטרדה מאיימת לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001.

רקע:

1. המבקש מתגורר בעיר נצרת, בשכנות הגובלת לעסק המנוהל ומוחזק על ידי המשיב, עסק שעיקרו חצרים פתוחים ומגודרים המשמש לרחיצת מכוניות ופנצ'ריה.
2. נטען בבקשה כי המשיב מחזיק בחצרי העסק כלב גדול. הכלב נשאר בעסק באופן קבוע, ככל הנראה לשמירה, גם בשעות הלילה וגם כשהעסק סגור. אלא שהכלב נובח באופן רצוף בשעות הלילה עד כי הדבר מדיר שינה מעיני המבקש, משפחתו ואמו הקשישה, המתגוררים באותו מבנה שכן.
3. בדיון שהתקיים במעמד הצדדים בתאריך 27.5.2020 הוצגו לעיון בית המשפט סרטונים אותם הקליט המבקש מחלון ביתו או ממרפסת ביתו לכיוון העסק, בהם ניתן לשמוע נביחות חזקות ורצופות של כלב שקרוב לוודאי מקורן בחצרי העסק של המשיב. חלק מההקלטות, אחת לכל הפחות, אכן בוצעו בשעת בוקר מוקדמת, סביב השעה 04:00 לפנות בוקר.
4. ב"כ המשיב טען כי בית משפט זה, במותב הנוכחי, כבר פסק כי נביחות הכלב אינן מהוות מטרד, ומשכך נדחתה תביעת המבקש לסילוק הכלב. קביעה זו ניתנה במסגרת פסק הדין שניתן בתיק 21299-12-17, ומשכך המבקש מושתק כאן.

הכרעה

5. ב"כ המשיב העלה ספקות באשר לאמינות ההקלטות, והוסיף וטען שלכל היותר מדובר באירועים בודדים של נביחות הכלב.

המבקש העיד כי הוא בעצמו ביצע את ההקלטות, ובית המשפט נותן אמון באמינות גרסתו ובאמינות ההקלטות.

6. תחילה אציין כי פסק הדין שניתן על ידי בתיק הנ"ל ניתן על דרך הפשרה לפי סעיף 79א. לחוק בתי המשפט ומכוח הסכמת הצדדים. התביעה שם, באשר לנביחות הכלב, הייתה מבוססת על עילת מטרד ליחיד.

7. לא דין "מטרד ליחיד" כדין "הטרדה מאיימת" די בכך שיש במעשיו של המשיב משום "פגיעה בשלוות חייו" של המבקש (סעיף 1 לחוק מניעת הטרדה מאיימת) כדי להצדיק מתן צו מניעת הטרדה מאיימת.

לא כך במקרה שמדובר בטענה בדבר מטרד ליחיד. במקרה כזה על העותר לסלק את המטרד, לעמוד בנטל המוטל עליו בהתאם לחוק למניעת מפגעים, התשכ"א-1961, תקנות למניעת מפגעים (רעש בלתי סביר), התש"ן-1990, ותקנות למניעת מפגעים (מניעת רעש), התשנ"ג-1992.

הגם שבתקנות מניעת רעש, יש התייחסות ספציפית לרעש מבעלי חיים (תק' 13), תקנה זו אוסרת גרימת "רעש חזק" על ידי בעל החיים "המפריע לשכנים".

"רעש חזק" הינו "רעש בלתי סביר" כהגדרתו בתקנות למניעת מפגעים (רעש בלתי סביר) ואותו יש ל הוכיח, לרוב, על ידי בדיקות ומדידות אובייקטיביות.

לעומת זאת, פגיעה בשלוות חייו של אדם יכול גם שתיגרם שלא כתוצאה ממטרד, כהגדרתו בחקיקה הנ"ל.

8. זאת ועוד, כלל הוא, ברגיל פסק דין שניתן על דרך הפשרה אינו מהווה מעשה בית דין. בפסק הדין שניתן על-ידי על דרך הפשרה צוין בסעיף ג' כי התובעים זנחו את התביעה שלהם לסילוק המטרד שנגרם, לטענתם, מנביחות הכלב. משכך, התוספת כי "גם לגופו של עניין ראיתי לדחות את תביעתם בעניין זה" לא הייתה חיונית לתוצאה הסופית.

להזכיר, ארבעה תנאים נקבעו לביסוס טענת "מעשה בית דין". פסק הדין ב-ע"א 246/66 קלוז'נר נ' שמעוני, פ"ד כב(2) 561, 584 - מהווה אבן-דרך בכללי "מעשה בית דין" - שם טבע הנשיא אגרנט את כללי השתק הפלוגתא:

"אם במשפט הראשון הועמדה במחלוקת שאלה עובדתית מסוימת, שהיתה חיונית לתוצאה הסופית, והיא הוכרעה שם, בפירוש או מכללא, כי אז יהיו אותם בעלי דין וחליפיהם מושתקים מלהתדיין לגביה מחדש במשפט השני, חרף אי-הזהות בין העילות של שתי התביעות".

יפים בהקשר זה, ובהקשר של פסק דין הניתן על דרך הפשרה, דברי כב' השופט אליקים רובינשטיין ברע"א 682/07 לב לבייב נ' שמעון גילר (20.06.07):

"י"א. ... נוכח זאת על בית המשפט לבחון בשים לב - ומתוך שיקולי הוגנות וצדק (ראו למשל ע"א 581/72 ארביב נ' מדינת ישראל, פ"ד כז(2) 513, 524 (מ"מ) עמוד 2

הנשיא - כתארו אז - זוסמן) (להלן פרשת ארביב); ע"א 53/74 בריסטול מייארס קומפני נ' ביצ'ם גרופ לימיטד, פ"ד כט(1) 372, 380 (מ"מ הנשיא זוסמן) (להלן פרשת בריסטול)) - את התקיימות ארבעת התנאים שהתוותה הפסיקה להיווצרות השתק הפלוגתא. תנאים אלה הם, ראשית, כי "הפלוגתא העולה בכל אחת מההתדיינות היא אכן אותה פלוגתא, על רכיביה העובדתיים והמשפטיים". שנית, כי "קויים דיון בין הצדדים באותה פלוגתא במסגרת ההתדיינות הראשונה, ולצד שנגדו מועלית טענת השתק בהתדיינות השניה היה יומו בבית המשפט ביחס לאותה פלוגתא". שלישית, כי "ההתדיינות הסתיימה בהכרעה מפורשת או מכללא של בית המשפט באותה פלוגתא, בקביעת ממצא פוזיטיבי, להבדיל מממצא הנובע מהעדר הוכחה". רביעית, כי "ההכרעה הייתה חיונית לצורך פסק הדין שניתן בתובענה הראשונה" (ראו: ע"א 1041/97 סררו נ' נעלי תומרס בע"מ, פ"ד נד (1) 642, 650 (השופט אילן)).

י"ב. (1) כאשר עסקינן בפסק דין הניתן בהסכמה נוצר ספק מובנה באשר לכוחו להקים השתק פלוגתא (ראו 3820/03 דמארי נ' מינהל מקרקעי ישראל (טרם פורסם) (השופט עדיאל); פרשת מלמד, 520; לעיון בגישות שונות לכך ראו זלצמן, 331 - 337); זאת בשל העוול העלול להיגרם לצד המושתק - מקום שלא התקיים בפועל דיון אדוורסרי בין בעלי הדין לבירור הפלוגתא.

לסיים:

9. הכלב מוחזק בחצרים הפתוחים של העסק הגובל בבית המבקש, ועל כך אין חולק. הוכח בפני כי הכלב נובח בשעות הלילה, וכפי שהתרשמתי ושוכנעתי, נביחותיו מהדהדות ומדירות שינה מדרי הבית השכן.

אין צריך לומר שדרכם של כלבים לנבוח, ואין צריך לומר שזכותו של המשיב להחזיק כלב. אך, מאידך, חובתו למנוע את רעש הנביחות, במיוחד כשמדובר בשעות הלילה, בהן דרכם של בני אדם לישון. פגיעה בשנתו של אדם הינה פגיעה מובהקת בשלוות חייו.

המשיב לא הראה וגם לא טען כי נעשו, או נעשים על ידו, מאמצים כדי למנוע נביחות הכלב בשעות הלילה. אף שנראה כי מדובר בכלב לשמירה, אמצעים רבים עומדים לרשות המשיב כדי לשמור על עסקו מפני גנבים ופורצים, כגון מצלמות אבטחה ומערכות התרעה למיניהן.

10. לאור המקובץ, **הנני נעתר לבקשה ונותן בזאת צו מניעת הטרדה מאיימת, המתבטאת בנביחות הכלב שבחצרי העסק של המשיב בין השעות 21:00 עד השעה 07:00 שלמחרת.**

במישור המעשי, מוצע למשיב לקחת את הכלב לביתו בשעות הלילה ולא להותירו גלמוד בחשיכה, שמא ינבח לשמע כל רחש וצרצור.

11. על-מנת שתינתן למשיב שהות להתכונן למילוי אחר הצו, הנני קובע שתחילת תוקף הצו מ-8/6/20.

הצו יעמוד בתוקפו למשך ששה חודשים מתחילת תוקפו.

כל צד ישא בהוצאותיו.

ניתן היום, ח' סיוון תש"פ, 31 מאי 2020, בהעדר הצדדים.